

[Hans Rasmussen.]

væsenet, der er enebestemmende, medens det, hvor det i øvrigt drejer sig om Lovovertrædelser, er Paatalemyndighederne, der skal bestemme, om der skal rejses Sag mod Lovovertræderne. Vi lever endnu den Dag i Dag paa dette Omraade i stor Udstrækning under Bestemmelser, der stammer fra Forordningen af 1. Februar 1797, hvorefter det er Toldvæsenet, der selv nogenlunde suverænt afgør den Slags Spørgsmaal og ikender de Straffe, man mener er passende for de Forseelser, her er Tale om. Jeg synes imidlertid, der kunde være Grund til at komme ind paa en nærmere Overvejelse af, om ikke Tidspunktet, i alt Fald snart, kunde være inde til at ændre ved disse Bestemmelser.

Naar jeg siger, at vi endnu den Dag i Dag i stor Udstrækning lever under Forhold, som er skabt ved Forordningen af 1797, er der dog dertil at bemærke, at der er kommet nogle Ændringer til; Forholdene er blevet noget ændret ved det Indklaringsforbud, som er udstedt i 1919, om jeg husker ret, af Indenrigsministeriet. Og der er endvidere sket Ændringer i Forholdene ved Loven af 31. Maj 1922, og, om jeg husker ret, Toldloven af 1924. Endvidere er der søgt bragt noget mere Klarhed ind i Sagen gennem et Cirkulære fra Justitsministeriet af 15. Juli 1925. Men trods alt dette befinder vi os endnu den Dag i Dag paa dette Omraade under Forhold, som jeg synes trænger til en Ændring. Og det, der først og fremmest i mine Øjne er i Vejen, er dette — og vil ogsaa blive det efter det her foreliggende Lovforslag —, at det er Toldvæsenet, der gennem sit Skøn afgør, om en Lovovertræder skal slippe med at blive behandlet indentor Toldvæsenets egne fire Vægge, eller om han skal have sin Sag afgjort ved de almindelige Domstole. Det forekommer mig, at her burde den almindelige Anklagemyndighed træde til i langt større Udstrækning, thi dette, at det er Toldvæsenet, som skønner, er ikke for mig nogen Garanti for, at vi faar de Tilstande, som paa dette Omraade burde være gældende. Dette er saa meget mere tvivlsomt, som Toldvæsenets Funktionærer i Kraft af den før nævnte Forordning af 1797 er økonomisk interesserede i det, der maatte indvindes gennem Konfiskation, og i de Bøder, Lovovertræderne ikendes. Det er uheldigt, at en Myndighed som Toldvæsenet skønner over, hvordan Fremgangsmaaden skal være, fordi de økonomiske Hensyn, jeg har nævnt, er knyttet til Fremgangsmaaden. Det siger sig selv, at dette Forhold meget let giver Anled-

ning til Anke mod Toldvæsenet fra forskellige Sider. Man kan ikke frigøre sig for den Tanke, at saadanne Anker, der rejses mod Toldvæsenet, kan forøges med den Mistanke ude i Publikum, at de paagældende Funktionærer vil lade for dem fordelagtige økonomiske Hensyn være de afgørende ved Spørgsmaalenes Behandling. Der kan opstaa Mistanke om, at der ved dette Forhold ligesom stiltiende gives Billigelse af, at Smugleri finder Sted, idet man kan formode, at Toldvæsenets Funktionærer vil lukke det ene Øje, naar de har personlig Fordel af, at Loven og Forordningerne paa dette Omraade overtrædes. Mistilliden i saa Henseende synes jeg bestyrkes gennem Referater af de Retsforhandlinger, vi i de sidste Aaringer har set finde Sted. For et Aars Tid siden, tror jeg, det var, havde vi en stor Toldsvigsaffære, og Referatet af Retsforhandlingerne gav Indtryk af, at her var noget, der ikke var ganske, som det burde være.

Jeg gør opmærksom paa, at saaledes som vi nu har vor Spritordning etableret, knytter der sig vigtige sociale Hensyn til dens Opretholdelse. Vi er interesseret i, at der længst muligt og i videst muligt Omfang værnes om den, fordi den i saa høj en Grad vender ud imod det hele Samfund, og man skulde gerne komme bort fra alt, der blot med Skin af Ret kunde siges at pege i Retning af en Undergravning eller Udhuling af denne Ordning.

I øvrigt er det for mig lidet tiltalende, at en Gruppe af Tjenestemænd, som Tilfældet er med Toldvæsenets Funktionærer, skal være interesseret paa den Maade, jeg her har gjort opmærksom paa. Der er i gen af de øvrige Etagens Folk, som foruden deres Løn har Indtægter ved Overtrædelse af de Forordninger, der gælder for disse Etagens Virksomhed; vi er i det hele taget kommet bort fra alt, hvad der hedder Sportler, Gratialer og Honorarer af den Art, her er Tale om, saadanne er afskaffet paa praktisk talt alle Omraader her i vort Land; er der Rester tilbage, er det vel egentlig kun dem, der gemmes i Hasardforordningen af 1753 og i Forordningen om ulovlig Omløben med Varer af 1775, altsaa meget gamle Rester, som vistnok ikke spiller nogen praktisk Rolle, og i hvert Fald ikke taaler Sammenligning med det, jeg har gjort opmærksom paa her i Forbindelse med Spiritusordningens sociale Hensyn.

Jeg kunde tænke mig, at det maaske vilde være ønskeligt, at der endnu et Stykke Tid vilde være Plads for at yde Dusører til Tjenestemænd under Toldvæsenet, som har vist sig meget ivrige i Tjenesten og været